

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym strona skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2019 r. — *Société générale* i in./SBR

(Sprawa T-466/19)

(2019/C 295/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société générale (Paryż, Francja), Crédit du Nord (Lille, Francja) i SG Option Europe (Puteaux, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SBR)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zgodnie z art. 263 TFUE, stwierdzenie nieważności decyzji SRB/ES/SRF/2019/10 w sprawie obliczenia składek ex ante za 2019 r. na SRF w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- zgodnie z art. 277 TFUE, stwierdzenie niemożności stosowania następujących przepisów rozporządzenia SRM, rozporządzenia wykonawczego i rozporządzenia delegowanego:
 - art. 69 ust. 2 oraz art. 70 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia SRM;

- art. 4 ust. 2, art. 6, 7 i 10, a także załącznika I do rozporządzenia delegowanego;
- art. 4 i 8 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy oczywistego naruszenia zasady równego traktowania. W tym względzie skarżące twierdzą, że dokumenty, których zastosowania dokonuje zaskarżona decyzja, nakładają na nie bezpośrednie i dotkliwe sankcje ze względu na metody obliczania zarówno składki podstawowej, jak i czynnika ryzyka, które są tam określone. Zdaniem skarżących kryteria te nie odzwierciedlają w istocie ani ich rzeczywistego rozmiaru, ani rzeczywistego ryzyka. Oczywiste naruszenie zasady równego traktowania wynikające bezpośrednio z tych dokumentów jest ponadto zwiększone ze względu na różnice w traktowaniu dużych instytucji, do których zaliczają się skarżące, w stosunku do małych i średnich instytucji.
2. Zarzut drugi dotyczy oczywistego naruszenia zasady proporcjonalności. Zdaniem skarżących naruszenie, również oczywiste, zasady proporcjonalności przez dokumenty, których zastosowania dokonuje zaskarżona decyzja, wynika automatycznie z naruszenia zasady równego traktowania. W szczególności, jako że mechanizm SRF jest oparty na określeniu z góry określonego docelowego globalnego poziomu składek, nierówność w podziale tych składek pomiędzy instytucje prowadzi automatycznie do nieproporcjonalnych płatności, a zatem do naruszenia zasady proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego naruszenia zasady pewności prawa. Naruszenia zasady pewności prawa przez dokumenty, których zastosowania dokonuje zaskarżona decyzja, jest związane jednocześnie z nieprzewidywalnym charakterem metod obliczania składki należnej od instytucji i z okolicznością, że wysokość tej składki zależy nie tyle od sytuacji i profilu globalnego ryzyka instytucji jako takiej, ile od jej względnej sytuacji w stosunku do innych instytucji.
4. Zarzut czwarty dotyczy oczywistego naruszenia zasady dobrej administracji. Zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji w zakresie, w jakim w celu obliczenia zmiennej opartej na ryzyku nie stosuje wszystkich kryteriów ryzyka przewidzianych w rozporządzeniu delegowanym, pomimo że SBR powinna być w stanie, cztery lata po wejściu w życie mechanizmu wnoszenia składek, zastosować wszystkie te kryteria.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2019 r. — BNP Paribas i in./CRU

(Sprawa T-467/19)

(2019/C 295/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja), BNP Paribas Arbitrage (Paryż) i BNP Paribas Securities Services (Paryż) (przedstawiciele: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon, adwokaci)